

J.C. Philpot's verhandeling 'Het gesloten Avondmaal'

artikel uit de Gospel Standard 1840, behorend bij het artikel 'Waren Christus' discipelen gedoopt?'

overgenomen uit 'Nagelaten Brokken deel 4'

Voorwoord

Naar ik heb begrepen, is het de wens van velen dat er een herdruk verschijnt in een geschiktere vorm van de brieven die ik, inmiddels ongeveer twee jaar geleden, aan de 'Gospel Standard' schreef over het onderwerp 'Het gesloten avondmaal', en in antwoord op de vraag: 'Waren Christus' discipelen gedoopt?'

Met het inwilligen van dit verzoek wens ik geen ander belang te dienen dan dat van de waarheid. Die kan nooit te wijd verspreid worden, of men haar ontvangen wil of niet; God zal in beide gevallen verheerlijkt worden - wanneer men naar haar luistert en wanneer men haar naast zich neerlegt.

Ik beschouw de leer van het gesloten avondmaal niet als van fundamenteel belang, noch van die aard dat zij op één lijn gesteld zou moeten worden met de Goddelijke waarheden van de bevindelijke kennis waarin de Heilige Geest allen leidt, die deel uitmaken van het levende volk van God. Maar al is een leer niet van wezenlijk belang, dan betekent dat nog niet dat zij onbelangrijk is. De Heere Zelf heeft dit met zulke treffende woorden bevestigd toen Hij zei: 'Zo wie dan één van deze minste geboden zal ontbonden en de mensen alzo zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen' (Matth.5:19). Een gehoorzaam kind zegt niet: 'Welk van de geboden van mijn hemelse Vader zou ik mogen overtreden?', maar: 'Laat mijn hart oprecht zijn tot Uw inzettingen, opdat ik niet beschaamd worde' (Ps.119:80); 'HEERE, Gij hebt geboden, dat men Uw bevelen zeer bewaren zal; och, dat mijn wegen gericht werden om Uw inzettingen te bewaren!' (Ps.119:4,5)

Ik zou mijn lezers willen vragen om tijdens het lezen van de brief over het gesloten avondmaal, alleen de aandacht te richten op wat ik naar voren heb gebracht vanuit de Schrift. Als het gesloten avondmaal overeenkomstig het bevel van Christus en de praktijk der apostelen is, zijn geen tegenargumenten, afgeleid uit andere bronnen, geoorloofd. Want wanneer wij argumenten gaan verheffen boven het getuigenis van God in Zijn Woord, dan verwerpen wij de Goddelijke openbaring, dan ontkennen we dat de Schrift een volmaakt richtsnoer voor leer en leven is, dan keren we het onderwijs van de Heilige Geest de nek toe, en we openen de deur om allerlei dwaling binnen te halen. Als de doop der gelovigen een inzetting Gods is, dan staat die onder Zijn gezag. Die mag niet afgezwakt worden als onnodig, en nog minder minachtend worden verworpen. Ook kan een kind van God zich niet veilig verschuilen achter de namen van grote en goede mensen die zich aan deze inzetting niet onderworpen hebben. Hoe hoog zij ook geacht mogen worden vanwege hun werken, zij zijn onze Heere niet; zij stierven niet voor onze zonden, noch stonden zij op uit de dood om ons vrij te spreken. Zij waren slechts mensen, feilbare mensen, in vele dingen zondigende, ofschoon geliefden van God en gezegend in hun werk. Als het principe en de praktijk van de door de apostelen gestichte kerken, niet die van het gesloten avondmaal was, laat dat dan onmiddellijk afgeschaft worden. Maar als, zoals ik vast en zeker geloof en zoals ik denk te hebben bewezen op de volgende bladzijden, de door de Heilige Geest gestichte kerken meteen na de Pinksterdag, gemeenten met een gesloten avondmaal waren, dan zijn zij die dit

bevel verwerpen, schuldig aan ongehoorzaamheid. Ik ga bij deze vraag geheel uit van het Schriftuurlijk gebod en de Schriftuurlijke praktijk. Laat de praktijk van het gesloten avondmaal staan of vallen door het onfeilbare Woord van God.

In het laatste gedeelte van mijn eerste brief heb ik een aantal praktische gevolgen genoemd die het open avondmaal teweeg kan brengen. Sommigen hebben dit mijn 'vleselijke conclusies' genoemd. Ik denk dat zij mijn bedoeling verkeerd begrepen hebben. Mijn doel was: ten eerste, het omverwerpen van een veelvoorkomend argument voor het houden van een 'open avondmaal', namelijk dat het de onderlinge christelijke gemeenschap zou bevorderen. En ten tweede, het laten zien dat het daarentegen de verdeeldheid juist bevordert door tegenstrijdige beginselen voortdurend met elkaar te confronteren.

Ik ben weinig bekend met gemengde Baptistengemeenten, daar het een bekend gegeven is dat zij zeer zelden kerken der waarheid zijn en ik kan daarom niet zeggen dat ik ooit persoonlijk getuige ben geweest van zulke voorbeelden als ik naar voren heb gebracht. Maar als de gevolgen zoals ik die verwacht niet voortdurend plaatsvinden, dan is dat doordat er een wederzijds compromis van principes is; en doordat er van de kant van de Baptisten een offer der waarheid op het altaar van bedrieglijke verdraagzaamheid, of, zoals in veel gevallen gevreesd moet worden, op het altaar van wereldse redmiddelen gebracht wordt. De voorganger van een gemengde Baptistengemeente kan de inzetten van de volwassendoop niet lang handhaven. Als kerklidmaatschap verworven kan worden zonder de volwassendoop zal het lidmaatschap niet vaak aan de doop onderworpen worden. Zodat voorganger en gemeente ten slotte stilzwijgend besluiten het maar helemaal achterwege te laten. En in deze neergaande lijn van aanvankelijk schaarse betrachtting en dan een totaal negeren van de doop der gelovigen zal men uiteindelijk deze plechtige inzetten van de gezegende Heiland openlijk ontkennen.

Het is goed bij de Schriftuurlijke praktijk te blijven, opdat het begin van de dwaling niet is het 'begin des krakeels gelijk een die het water opening geeft' (Spr.17:14). Zij die de dam afbreken, zouden niet alleen het badwater droog kunnen leggen, maar ze zouden meegesleurd kunnen worden door de stroom naar het land der ongehoorzaamheid.

Ik weet uit pijnlijke ervaring dat er een diepgewortelde vijandschap in de vleselijke geest is tegen de ordinanties van des Heeren huis. Alleen al het zien van de gedekte tafel voor het avondmaal des Heeren heeft mij soms vervuld met de vreselijkste opstand. Daarom weet ik wat de wortel van de tegenstanders van de doop der gelovigen is; en ik geloof dat de vijandschap ertegen, hoewel kunstig bedekt met voorwendsels van geestelijkheid, diep in het boze hart des mensen ligt. Wij hebben geen ander bewijs hiervoor nodig dan de minachtende woorden als 'waterhonden', en dergelijke, waarmee ik mijn bladzijden niet wil bevleken, die de Baptisten opgeplakt werden. Maar ik zou willen dat zij die deze Goddelijke inzetten op die manier beledigen, bedenken dat dezelfde woorden van toepassing zijn op de gezegende Heiland toen Hij ondergedompeld werd in de Jordaan; en dat zij met hun minachtende zinspeling op 'het water' verachten dat wat het teken was van het lijden van Jezus, toen al de golven en baren van Gods toorn over Zijn hoofd gingen. Als zij niet kunnen zien, of ziende zich niet kunnen onderwerpen aan deze inzetten, laat hen ervoor oppassen minachtend hierover te spreken, opdat hun wrevel niet valt op de Heere des levens en der heerlijkheid. 'Zo dan die dit verwerpt, die verwerpt geen mens, maar God.'

15 juni 1842, J.C.P.

Het gesloten Avondmaal

Aan de redacteurs van de 'Gospel Standard', Geachte heren,

Hoewel ik afkerig ben van twistpunten voel ik mij toch geroepen aan dit onderwerp niet stilzwijgend voorbij te gaan. Dit omdat uw correspondent H.J. in uw aprilnummer een beroep op mij doet, vanuit de Schrift te bewijzen op grond van welk gezag de Strict Baptists de doop der gelovigen tot een deur der kerk maken, en omdat u die brief hebt geplaatst opdat ik op de vraag in zou gaan. De omstandigheden dwongen mij tot de bevestiging dat ik de auteur was van de 'Toespraak', waarin het beginsel van het gesloten avondmaal wordt erkend. Ik zou het onderwerp graag hebben zien opgepakt door bekwaamere schrijvers en meer ervaren christenen dan ik zelf ben; maar daar ik vrees dat deze niet in uw periodiek naar voren komen voor dat doel, haast ik mij, zonder verdere inleiding, de praktijk waartegen bezwaar wordt gemaakt te verdedigen.

Omdat H.J. mij vraagt om een bewijs vanuit de Schrift, en omdat alleen dát hen die God vrezen kan bevredigen, zal ik pogen mij daartoe hoofdzakelijk te beperken, hoewel ik tussen haakjes constateer dat de tegenstanders van het gesloten avondmaal maar zelden verwijzen naar het Woord der waarheid om hun argumenten te staven, maar grotendeels naar veranderde omstandigheden van de kerk sinds de tijd van de apostelen, en vage ideeën over christelijke liefde en gemeenschap.

Ik neem aan dat H.J. instemt met de volgende twee punten die in nauwe relatie staan met de praktijk van het gesloten avondmaal:

- 1) Dat de doop der gelovigen door onderdompeling in het water een ordinantie van Christus is.
- 2) Dat de uitvoering van des Heeren avondmaal beperkt moet zijn tot de Kerk die tot dat doel samenkomt als één lichaam.

Deze twee punten te bewijzen vanuit de Schrift zou te veel ruimte in beslag nemen en is onnodig omdat het eerste is aanvaard door alle Baptisten en het tweede door alle Independenten.¹¹

Het punt nu, waarover de verdeeldheid is, en dat ik moet bewijzen is dit: 'Is de doop der gelovigen de enige toegang tot de gemeente?' Wanneer dit bewezen is, volgt daaruit als vanzelf dat geen andere dan alleen gedoopte personen mogen deelnemen aan des Heeren avondmaal, aangezien toegegeven is dat aan die tweede inzetten alleen de Kerk deel kan nemen.

Om dit punt te bewijzen moeten we ons wenden tot de inzetten en de praktijk der Schrift. De eerste inzetten nu, die ik naar voren zal brengen is de welbekende opdracht, door de Heere Jezus gegeven aan Zijn discipelen na Zijn opstanding (Matth.28:19): 'Gaat dan henen, onderwijst ('maakt discipelen van...', *kanttekeningen*) al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb.'

1. De eerste stap is hier 'onderwijzen' of discipelen maken uit alle volken;
2. het dopen van de aldus gemaakte discipelen is de tweede;
3. en het leren in acht nemen van alle voorschriften en inzetten van het Evangelie de derde.

¹¹Hiermee bedoelde Philpot hen die met uitzondering van de doop der gelovigen dezelfde leer aanhingen als de Strict Baptists.

‘Doet dat tot Mijn gedachtenis’ (Luk.22:19), is een van de geboden die de discipelen geleerd wordt te onderhouden. Hoe durft iemand die God vreest dan deze Goddelijke opdracht te overtreden door de eerste en de derde stap samen te voegen in ongeheiligde gemeenschap, en de tweede stap opzij te zetten? De Independent, die het besprenkelen van baby's dopen noemt, verandert op eigen houtje de stappen van deze Goddelijke opdracht, aangezien hij zijn (zogenaamde) doop vooraf laat gaan aan het discipelschap en niet erop laat volgen. En de open avondmaalsbaptist, die aanvankelijk de Goddelijke volgorde van eerst het discipelschap en daarna de doop gehoorzaamt, vernietigt wat hij aldus heeft opgebouwd, wanneer hij zich aansluit bij of voorgaat in een gemeente die avondmaal houdt met gedoopte en ongedoopte mensen. Hij maakt zichzelf een overtreder door de eerste en derde stap bijeen te brengen, terwijl de Heere die door de tweede heeft gescheiden. Alleen de Strict Baptist volgt het voorschrift van de Heere op door het houden en uitvoeren van ten eerste: het discipelschap, ten tweede: de doop, en ten derde: het avondmaal.

Tot zover het Bijbels voorschrift, en dan nu de Bijbelse praktijk. Wat was de praktijk van de apostelen aan wie dit Goddelijk ambt gegeven werd? Zij toonden die voor het eerst op de dag van het Pinksterfeest, toen zij niet alleen het Woord des Heeren hadden om hen te leiden, maar ook de gezegende uitstorting van de Heilige Geest om in hen te werken de wil en het doen van Zijn welbehagen. Wij zien Petrus handelen overeenkomstig dezelfde volgorde van de opdracht van zijn Heere. Eerst preekt hij het Woord (Hand.2:14). De Heilige Geest zegent zijn prediking, en maakt discipelen door de toehoorders in het hart te treffen, zodat zij uitroepen: ‘Wat zullen wij doen, mannen broeders?’ (v.37) Petrus negeert niet, zoals de open avondmaalsbaptisten, de regel van zijn Meester door te zeggen: ‘Kom tot des Heeren tafel’; maar hij zegt: ‘Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt’, enz. Nauwkeurig neemt hij de tweede stap in acht en doopt of laat hen dopen. Zij schuwden het kruis niet, maar ‘die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt’; en nu komt de derde stap; ‘en er werden op dien dag tot hen toegedaan (dat is ‘toegedaan tot de Kerk’, v.41,42) omtrent drieduizend zielen. En zij waren volhardende in de leer der apostelen, en in de gemeenschap (dat is: de gemeenschap der Kerk), en in de breking des broods (dat is: des Heeren avondmaal), en in de gebeden’ (dat is: zij kwamen samen om God aan te roepen). Nu dan, kan iemand ontkennen dat deze eerste Evangelische Kerk te Jeruzalem gesticht was op Strict Baptist-beginselen? Zijn wij niet nagevolgd de drie successievelijke stappen, neergelegd door Christus Zelf; eerst het discipelschap, dan de doop, en dan de gemeenschap? Laat ons nu zien of we een zelfde volgorde in de tweede Evangelische Kerk, namelijk die van Samaria, kunnen constateren (Hand.8).

Omdat de Kerk van Jeruzalem door vervolgingen verspreid is, gaat Filippus, een diaken der gemeente naar de stad Samaria, en daar predikt hij hun Christus (Hand. 8:5). De Heilige Geest zegent het woord, en plant geloof in het hart van sommigen van hen. ‘Zij geloofden Filippus die het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en van den Naam van Jezus Christus verkondigde.’ Hier hebben we dan evenals tevoren de eerste stap, namelijk het discipelschap. En nu volgt stap twee: ‘zij werden gedoopt, beide mannen en vrouwen’ (Hand.8:12). Omdat Filippus een diaken was en geen apostel, had hij niet de bevoegdheid een gemeente te stichten; en daarom: ‘Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes. Nu blijkt dat deze apostelen toen zij afkwamen, hen tot een gemeente gesticht hadden, want wij lezen dat zij ‘baden voor hen, en legden hen de handen op dat zij den Heilige Geest

ontvangen mochten', dat is: in Zijn wonderbare gaven, niet in Zijn levendmakende werking, want die hadden zij alreeds ervaren. Dat deze afdaling van de Heilige Geest iets *zichtbaars* was (wat Zijn vernieuwende werking niet is) (Joh.3:8;Luk.17:20,21), wordt duidelijk door Simon de tovenaer: 'ziende dat door de oplegging van de handen der apostelen de Heilige Geest gegeven werd'; en hij bood hen geld aan opdat hij hetzelfde zou mogen doen, ongetwijfeld hopen de geld te verdienen door deel te krijgen aan de kracht om ziekten te genezen en in vreemde talen te spreken.

Nu dan, uit 1 Kor.12 en 14 is duidelijk dat deze wonderlijke gaven beperkt waren tot de Kerk. 'En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen', enz. (1 Kor.12:28). Zie ook 1 Kor.14:4,5,12,18,19,23,25,28,33. Het is, daarom, duidelijk dat de Samaritaanse gelovigen tot een gemeente gevormd waren voordat de apostelen hen de handen oplegden zodat zij de Heilige Geest ontvangen zouden. Dus ook in het geval van de tweede gemeente was de Goddelijke volgorde, door Christus opgedragen, in acht genomen: eerst het discipelschap; ten tweede de doop; ten derde de gemeenschap.

Bij de stichting van de eerste heidengemeente in het huis van Cornelius werd dezelfde volgorde in acht genomen. Petrus predikte het woord (Hand.10:34); de Heilige Geest viel op hen die aanwezig waren, in dit geval in Zijn wonderlijke werking voorafgaande aan de doop, om aan degenen die uit de besnijdenis waren, zovelen als er met Petrus gekomen waren, te laten zien dat 'ook op de heidenen de gave des Heiligen Geestes uitgestort werd.' Hier is dan opnieuw de eerste stap het discipelschap, en nu volgt onmiddellijk de tweede, de doop. 'Toen antwoordde Petrus: Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren' (Hand.10:46-48). En dan volgt de derde stap, de gemeenschap. Want we lezen dat toen Petrus naar Jeruzalem terugkeerde 'zij die uit de besnijdenis waren met hem twistten, zeggende: Gij zijt ingegaan tot mannen die de voorhuid hebben, en hebt met hen gegeten'; dat is, en hebt met hen des Heeren avondmaal gehouden.

De praktijk van het individu was dezelfde als de praktijk der gemeente. Paulus was eerst een discipel gemaakt, 'niet door de mens, maar door Jezus Christus Zelf', Die aan hem verscheen op zijn reis naar Damaskus. Hier was de eerste stap, het discipelschap. Toen werd hij gedoopt (Hand.9:18). Dit is stap twee. 'En Paulus was sommige dagen bij de discipelen, die te Damaskus waren.' Aangezien zij het brood braken, in sommige gevallen iedere dag (Hand.2:46), in andere gevallen iedere zondag (Hand.20:7) is het duidelijk dat Paulus, na de doop, deelnam aan des Heeren avondmaal met de gemeente. Dit is stap drie, namelijk de gemeenschap.

Nog een ander voorbeeld: de apostel wordt door de Geest naar Korinthe geleid, waar hij het Woord predikt aan de heidenen (Hand.18:6). 'En Crispus en velen van de Korinthiërs, hem horende, geloofden'; hier is de eerste stap: discipelschap. 'en werden gedoopt'; hier is de tweede: de doop. Paulus sticht hen tot een gemeente, want in zijn eerste brief spreekt hij hen als volgt aan: 'Aan de gemeente Gods, die te Korinthe is.' (1 Kor.1:2); en geeft hen speciale aanwijzingen over des Heeren avondmaal dat zij onwaardiglijk hielden (1 Kor.11:20-24). Hier is stap drie: de gemeenschap. Misschien antwoordt iemand: 'Maar Paulus zegt: Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen, en

dus negeerde Paulus de doop nu en dan, of zag die door de vingers en liet personen tot de gemeente toe zonder dat zij gedoopt waren.’ Ik geloof niet dat Paulus zoiets gedaan heeft. Iedere ambtsdrager in de gemeente kon dopen, maar niet allen konden prediken in betoning des Geestes en der kracht. Daarom liet Paulus dat aan anderen over die daartoe bekwaam waren en hield zichzelf hoofdzakelijk bezig met de prediking des Woords, wat zij niet konden doen. Maar als de zaaier zijn aandacht alleen bij de zaadmand houdt, en het eggen overlaat aan de jongen die hem op de voet volgt, is dat dan een reden om het bezaaide land in het geheel niet te eggen? De zaaier kan zeggen: ‘Mijn meester zond mij om het koren te zaaien en niet om het veld te eggen, want een ieder kan eggen, maar er is een vaardige hand nodig om te zaaien’, betekent dat dan dat het zaad niet ingedekt hoeft te worden omdat de bekwaamere werkman iets beters te doen heeft?

Iemand anders merkt misschien op: Paulus dankte God dat hij niemand anders gedoopt heeft dan Crispus en Gajus; hij achtte de doop dus niet erg hoog. Maar waarom dankte hij God? Om geen andere reden dan deze: ‘Opdat niet iemand zegge, dat ik in mijn naam gedoopt heb.’ Hij verafschuwde die geest van verdeeldheid die hen deed zeggen: Ik ben van Paulus, en ik van Apollos, en ik van Céfás’, en was daarom zo verheugd dat door slechts weinigen gedoopt te hebben, hij niet het hoofd kon zijn van een omvangrijke groep die zou zeggen: ‘Ik ben van Paulus, want hij heeft mij gedoopt.’²

Maar dat zij allen wel gedoopt waren blijkt uit deze vraag: ‘Of zijt gij in Paulus’ naam gedoopt?’ (1 Kor.1:13) En zo doopt ook Petrus niet zelf Cornelius en zijn vrienden, maar ‘beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren’ (Hand.10:48).

In zijn eerste brief aan de Korinthiërs, beschrijft Paulus hun de kenmerkende eigenschap van de gemeente in de woestijn. Hij zegt dat ‘onze vaders allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee; en allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben; en allen denzelfden geestelijke drank gedronken hebben’ (1 Kor.10:2-4). Hier zegt hij duidelijk dat de doorgang door de Rode Zee de doop symboliseerde, en dat het manna en het water uit de steenrots het avondmaal symboliseerden. Het woord ‘gedoopt’ bewijst het eerste, en zijn woorden (vers 16,17): ‘De drinkbeker der dankzegging, die wij dankzeggende zegenen’, enz. bewijst het laatste. Welnu, aan welke zijde van de Rode Zee werd het manna gegeten, vóórdat zij erdoor waren gegaan of erna? Zij waren gedoopt in de Rode Zee voordat zij het geestelijke manna aten, en de geestelijke drank dronken.³

Welk recht heeft iemand dan om deze volgorde, bevolen door de Heere, zonder enige uitzondering in praktijk gebracht door de apostelen, en gesymboliseerd door de gemeente in de woestijn, omver te werpen? Wij hebben minstens een voorschrift of voorbeeld voor het tegenovergestelde nodig als wij deze Goddelijke volgorde durven te wijzigen. Kan de lakse Baptist het een of het ander aanwijzen? Als hij geen Schriftuurlijk voorschrift naar voren kan brengen, noch Schriftuurlijk voorbeeld van het deelnemen aan des Heeren avondmaal door ongedoopte personen, wat hebben we dan aan vage argumenten over middelen en mildheid? Het beste middel om de apostolische praktijk op te volgen, en de beste mildheid is

² Tenzij wij toestemmen dat dit de betekenis van het Bijbelgedeelte is, zouden we moeten zeggen dat Paulus handelde in directe ongehoorzaamheid aan het bevel van zijn Heere. Als we de woorden dat ‘Christus Paulus niet zond om te dopen’ letterlijk uitleggen kunnen we namelijk onmiddellijk bewijzen dat hij dat gebod heeft overtreden, want hij verklaart zelf wel Crispus te hebben gedoopt, en Gajus, en het huis van Stéfanus (1 Kor.1:14,16).

³ Ik zeg niet dat de doortocht door de Rode Zee alleen de doop symboliseerde, of dat het manna alleen wijst op des Heeren avondmaal. De doop en het avondmaal zijn op zichzelf slechts tekenen; en de uiteindelijke bedoeling van de doortocht door de Rode Zee en de gave van het manna was ongetwijfeld te wijzen op de doop door de Heilige Geest en op Jezus als het ware Brood uit de hemel. Maar een hoofdbedoeling vernietigt de verdere bedoelingen niet, nee, dezelfde volgorde van gebeurtenissen is in elk bewaard, want het zal worden toegegeven door de meest vastbesloten tegenstanders van het gesloten avondmaal, dat de doop met de Heilige Geest voorafgaat aan het deel krijgen aan Christus door het geloof, en is tot dat doel onmisbaar; daarom: Waarom de geestelijke volgorde handhaven, en de symbolische ontwrichten?

het houden van Christus' geboden. Het is een armzalige manier van liefde betonen aan Zijn volk door hen aan te moedigen in ongehoorzaamheid en te verwerpen wat Hij heeft bevolen. 'Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.' De apostel zegt tegen de Thessalonische broeders: 'staat vast en houdt de inzettingen die u geleerd zijn, hetzij door ons woord, hetzij door onzen zendbrief (2 Thess.2:15). De Strict Baptist staat vast en houdt de inzettingen, de lakse Baptist wijkt af en verlaat ze. Wie handelt er meer Schriftuurlijk?

'Maar', zegt H.J., 'Christus is de Deur.' Dat is Hij, geloofd zij God. Maar Hij is een Deur op verschillende manieren. In Zijn bloed en in Zijn gerechtigheid is Hij de Deur der zaligheid; in Zijn hemels onderwijs is Hij de Deur der wedergeboorte; en in Zijn ordinaties is Hij de Deur van de gemeenschap der heiligen. Hij kan niet apart gezet worden in een van deze. Dan zou iemand bijvoorbeeld kunnen zeggen: 'Christus is de Deur der zaligheid in Zijn bloed en gerechtigheid; daarom kunnen we Hem aan de kant zetten als de Deur der wedergeboorte.' Een ander zou kunnen zeggen: 'Christus is de Deur der wedergeboorte en daarom kunnen we Hem aan de kant zetten als de Deur der gemeenschap der heiligen.' Het eerste is de fatale dwaling van de dogmatische antinomiaan; het tweede de fout van de open avondmaalsbaptist. Als Christus de doop als deur tot des Heeren avondmaal heeft gemaakt, wat ik van harte geloof, durven wij Zijn opdracht in deze zaak dan te verwerpen? Mogen wij de deur afbreken en slechts een kleine versperring laten waar sommigen overheen kunnen klimmen en anderen onderdoor zullen kruipen, en zeggen: 'Christus is de Deur?'

Er zijn twee oorzaken die de geest beïnvloeden om gemeenschap te wensen zonder de doop, namelijk: onwetendheid of koppigheid. *Of* men ziet het doel der doop niet in, *of* men wil zich er niet aan onderwerpen. Nu, wat de eerste reden betreft, als men het doel der doop niet kan inzien, laat men dan wachten totdat men het inzielt; 'en indien gij iets anderszins gevoelt, ook dat zal u God openbaren.' De sociniaan kan komen en zeggen: 'Ik zie de Godheid van Christus niet in, noch de persoonlijkheid van de Heilige Geest'; en de arminiaan kan zeggen: 'Ik zie de uitverkiezing niet in, noch de uiteindelijke volharding.' Ons antwoord moet dan terecht zijn: 'Uw onwetendheid is de drempel.' Nu, hoewel ik zeker niet bedoel de godvrezende Independent te vergelijken met een sociniaan of een arminiaan, toch voel ik mij waar het de gemeente betreft volledig gerechtvaardigd als ik tegen hem zeg: 'Uw onwetendheid van een serieuze en duidelijk geopenbaarde ordinantie is de drempel voor gemeenschap met de kerk.'

Neem de andere genoemde oorzaak; koppigheid en onwilligheid om het kruis op te nemen. Ik weet uit ervaring dat de doop een erg zwaar kruis is, ik kan eerlijk zeggen dat ik het een zwaardere beproeving vond om gedoopt te worden dan de staatskerk te verlaten. Ik werd verzocht in ziel en lichaam; in het eerste vanwege de vrees dat ik een huichelaar was, in het tweede omdat ik geloofde een longontsteking of een pleuritis op te zullen lopen en daaraan te zullen sterven. Ik weet zeker dat ik dit kruis zou hebben ontlopen indien ik gedurfd had. Mag de Baptist dan anderen toestaan dit kruis, dat hij op zich genomen heeft en zo zwaar vond, met de voeten te treden, omdat zij liever de gemeente ingesmokkeld worden, dan door een openlijk getuigenis van hun geloof in Christus in de gemeente te komen?

En in welk een situatie wordt de lakse Baptist geplaatst! Veronderstel dat de helft van zijn gemeente Baptisten zijn en de andere helft Independenten. De laatsten willen hun kinderen laten besprenkelen. Moet de betreffende predikant dat doen, en zo zijn eigen doop verloochenen en ontkennen? Hij zal daarom weigeren wat van hem wordt gevraagd. Maar hij heeft de besprenkeling al als doop erkend door Independenten toe te staan aan te zitten aan de tafel. Ik neem tenminste aan dat niemand ooit zijn beleefdheid zo ver liet gaan dat hij

mensen die noch besprenkeld, noch gedoopt waren toestond aan het avondmaal. Wijlen Robert Hall, de grote voorstander van het open avondmaal, trok hier een streep en liet geen mensen toe die noch gedoopt, noch besprenkeld waren. Maar we zullen ervan uitgaan dat een persoon, het kind van de Baptistenouders, naar voren komt op grond van goede bevinding en toegang vraagt tot deze gemengde gemeente. Moet zo iemand gedoopt worden, of besprenkeld, of aanzitten zonder een van deze? Als hij gedoopt is, dan geeft hij aanstoot aan de Independent-leden; indien besprenkeld, dan geeft hij aanstoot aan de Baptist-leden; en indien geen van beide, hij geeft aanstoot aan beide. Hoe moet de predikant dan naar tevredenheid handelen? Als hij hem doopt dan verklaart hij de besprenkeling als onjuist, als hij hem besprenkelt dan verklaart hij de doop door onderdompeling als onjuist, als hij geen van beide doet verklaart hij die beide als onjuist. Nogmaals, deze bontgemengde dominee van een bontgemengd lichaam heeft zichzelf voorgoed het zwijgen opgelegd voor het prediken of strijden voor de doop, want als hij dat doet zullen zijn Independent-ouderlingen hun wenkbrauwen fronsen. Of als hij de moed heeft zich daar doorheen te breken, en de doop door onderdompeling voor te staan vanaf de kansel, dan veroordeelt hij daarmee alle leden die voor de besprenkeling zijn; en wanneer hij de ordinantie van de doop door onderdompeling als Goddelijke inzetten uiteengezet heeft, zal zijn Independent-voorlezer, gekwetst door zijn dominee, misschien een couplet van Watts uitkiezen dat naar zijn eigen zin is, en een wijs erbij zoeken die de laatste regel drie keer laat herhalen, dat de Independenten uit volle borst zullen meezingen, terwijl de Baptisten zwijgen, en de dominee erbij staat als het toonbeeld van vernedering;

*‘Door milde wegen laat Jezus
Zijns Vaders verbond en liefde zien.
Hij verzegelt aan de heiligen Zijn heerlijke genade
En verhindert de jonge kinderen niet.’*

De dominee daalt echter de kansel af, stopt al zijn ergernis zowel als al zijn doopsgezindheid, met zijn hoed en handschoenen onder de stoel, en breekt het brood voor zijn verdeelde gemeente, de Independenten triomferend met hun overwinnende voorlezer, en de Baptisten verbitterd over hun verslagen dominee - een aardig moment van liefde en eenheid waarop zij zo roemden, maar waarvoor een ordinantie werd opgeofferd!

Maar waarom deze koortsachtige bezorgdheid over des Heeren avondmaal? Waarom dit overdreven opkomen voor de ene inzetten, en overdreven wegduwen van de andere? Is de doop minder helder geopenbaard, minder nauwkeurig bevolen, minder duidelijk uitgevoerd in het Nieuwe Testament dan des Heeren avondmaal? Ik geloof van niet, integendeel. En waarom moeten Baptisten dit ‘aangezicht aannemen in de wet’ (Mal.2:9), toestaan in plaats van tegen hen die beweren de doop der gelovigen niet te zien, zeggen: ‘Maar zo iemand onwetend is, die zij onwetend’ (1 Kor.14:38), ‘maar wij hebben zulke gewoonte niet, noch de gemeenten Gods’ en tegen hen, die het wel zien maar wensen te negeren: ‘En die zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mijns niet waardig?’ (Matth.10:38).

En ten slotte, welk voordeel wordt er bereikt door deze inzetten te negeren? Ik heb verscheidene geliefde en hooggeachte vrienden die met de doop der gelovigen niet willen of kunnen instemmen. Vermindert dit mijn liefde voor hen, of verhindert dit onze omgang? Absoluut niet. Wij praten graag over onze overeenkomsten, niet over onze verschillen; en ik zou de laatste zijn die hun de doop der gelovigen op zou willen dringen. Het is waar dat wij niet samen aan des Heeren avondmaal kunnen zitten, en ik heb meer dan eens de pijn

gevoeld toen ik hen zag zitten; terwijl ik het brood brak met anderen, met wie ik veel minder of geen gemeenschap voelde. Maar door de omstandigheden van deze tijd gebeuren zulke dingen nu eenmaal. En er zou al veel opgelost zijn door de deur der gemeente smaller te maken dan nu de praktijk is. Ik behoort niet het kwade te doen, opdat het goede eruit voortkome, of een duidelijk gebod te overtreden, zodat er meer eenheid en gemeenschap zou komen, opdat ik mijzelf niet wijzer acht dan God.

Als ik mijn vriend liefheb en hoogacht zal ik niet wensen hem verkeerd te laten handelen door over de ene ordinantie heen te springen om hem deel te laten nemen aan de andere; en als hij mij liefheeft en hoogacht zal hij niet wensen mij verkeerd te laten handelen door hem toe te laten aan het avondmaal terwijl het tegen mijn consciëntie ingaat.

Ten slotte stel ik deze twee vragen aan iedere voorstander van het open avondmaal:

1) Is er, in het Nieuwe Testament, een voorbeeld van een ongedoopte gemeente die des Heeren avondmaal viert?

2) Mogen wij gemeenschap hebben voor de prijs der ongehoorzaamheid?

Als zij de bevestiging van deze twee vragen hebben bewezen zullen wij bereid zijn te luisteren naar de argumenten die zij gewoonlijk aanvoeren.

Ik voel dat ik deze belangrijke onderwerpen heb behandeld in zwakheid en zo ik verkozen zou hebben de hersenen van een dode man te verwarren, ik zou misschien meer resultaat gehad hebben. Maar ik heb er de voorkeur aan gegeven mijn eigen gedachten en wat ik hiervan geproefd en gesmaakt heb - om Dr. Gills woorden te gebruiken - hierover te laten gaan. Ik moet mij verontschuldigen voor de lengte van deze brief en ben de uwe, Stamford, 11 april 1840 J.C. PHILPOT

Getuigenissen van oudvaders over het gesloten Avondmaal

- ‘Dit voedsel dat bij ons ‘het Avondmaal’ wordt genoemd, mag niemand gebruiken dan degenen die geloven dat de dingen die wij leren waar zijn, en die gedoopt zijn’ (Justin Martyr, Apol.2, blz.162).
- ‘Catechumens’ (dat zijn ongedoopte ‘aanvragers’) kunnen niet aan het Heilig Avondmaal deelnemen’ (Jerome, 2 Kor.7).
- ‘Geen ongedoopt persoon neemt deel aan des Heeren Avondmaal’ (Theophylact in hoofdstuk XIX, Matt. p.83).
- Spanheim bevestigt dat ‘niemand dan gedoopte personen werden toegelaten tot de tafel des Heeren’ (Hist. Christ, col.623).
- ‘De doop ging altijd vooraf aan het Avondmaal des Heeren, en niemand was toegestaan de eucharistie⁵ te ontvangen totdat hij gedoopt was.’ (Lord Chanchellor King’s Inquiry, deel II, blz.44).
- ‘Geen kerk bediende ooit het Avondmaal aan iemand voordat hij was gedoopt. Onder al de ongerijmdheden die er ooit waren, heeft niemand ooit gehandhaafd dat iemand deel zou nemen aan het Avondmaal, vóórdat hij was gedoopt’ (Dr.Wall’s Geschiedenis der Kinderdoop, deel II, hoofdstuk IX).
- ‘Het staat vast dat de oudvaders met ‘christenen’ altijd diegenen bedoelden die gedoopt waren; en ook dat, zover als onze kennis van de primitieve oudheid reikt, geen ongedoopt persoon aan des Heeren Avondmaal deelnam’ (Dr. Dodridges Lezingen).

⁵ Eucharistie heeft hier de betekenis van ‘avondmaal’.